

Kui agga ias mahti sawad; agga hopis hirm-samad ja julgemad on nemmad, kui neid paljo kous, — siis hakkawad nemmad ka kartusseta innimeste peale. Polamaal, kus sured metsad, on sedda enne saggedaste sündinud, — kuida sedda hirmo üks Polama krahw katsu sanud, ja sest nenda juttustab:

„Mo issal, kes jo wanna mees, ei olnud muid ommaksid eggas fuggulasi, kui kaks last — minna ja mo õdde. Se mo õdde olli ühhe nore krahw'i pruut. Meie föitsime ühhel pával (se olli talvel) mo õe reigmeest waatma, kes omma emmoga surest metsast läbbi miina 70ne wersta peál ellas. Kui meie mennen páwad seál ollime olnud, saime sannumid, et meie wanna issa raskeste haigeks já nud, ta sows meid nähha, et ta arwas ennesel surma liggi ollewad.“

Varsi walmistasime endid tele. Se olli párrost lounat, kui seált árratullime. Wal-ges saime jo sure metsa sisse. Ílm olli sel-ge ja wagga, lummi súggaw, et sureste föita ei sanud. Kui poleni óni eddasí ollime läi-

nud, ja mingisugust hirmutust ei olnud kuulnud eggas náinud. Korraga hakkasid hobbused ilma sundimatta valjuste jooksma, ja wimaks nenda, et diete piddada andsid, — muid ollid üksnes piitsa marral jooksnud. Minna pannin sedda immeküs, ja küssisin tassakeste omma kutsari Mardi käest, mis se piddi tähhendama. Agga Mart ei wastand sannagi.”

„Mart, kes paljo woórais mades käinud ja monda náinud, teádis ful, mis se täh-hendas, — watas saggedaste taggasí, las-fis wimaks ohjad lödwale, et hobbused lah-keste omma tahtmist móda said jooksta.“

„Ma küssisin teist puhko Mardi käest, agga nenda et mo õdde ei piddand kuulma mis se piddi oslema. Mart watas taggasí, ja útles mulle tassakeste: „Ma arwan, et hundid meie jälgil on. Kúlm ja nálg on neid metsast wálja aianud, ja nüud on meil wiimne fitsas käes, sest hobbused ei joua nende eest árra.“ — Se kónne kohutas mind wágga árra, sest et ma neist enne pal-